

Sázava 5. - 9. května 2007

Účast: Pavel a Helča s Kájou, Honza M. a Petra s Terezkou, Vláďa a Lída, Tomáš J. a Alena J. s Pět'ou, Lukášem a psem Olinou, Dráža, PeHu, Irča, Karel J., Vilda se Štěpánem a Natálkou, Míla S. s Aničkou, Hanka F., Martin a Dáša s Martínkem, Pína a Jana, Sally a Marcela, Kýza a Hanka P., Klára a Ondra, Ríša, Olin

Pátek 4. května 2007 (Praha – Zlenice): Úvod tohoto vodáckého podniku jako by chtěl potvrdit, že se jedná o třináctý ročník „Jarní Sázavy“. Přestože dubnové počasí svými teplotami připomínalo spíše léto, tak na sváteční prodloužený víkend se mělo mírně ochladit a přijít deště.

Ke všemu ve čtvrtek Vláďovi kleklo auto. Nejprve to vypadalo jen na vybitou baterii, ale v pátek, kdy k němu zajeli Pavel s Helčou, aby vyzkoušeli nastartovat přes kabely, se ukázalo, že je to marná snaha, protože se mu rozbil startér. Naštěstí jsme se operativně spojili s Honzou, který ho pak spolu s Lídou vzal do svého vozu. A to dokonce včetně zapůjčené lodě, což se ale Honza dozvěděl, až když ji spolu s jeho měli naložit v Týnci. Byl pak z toho trochu vykolejený, když měl vézt na střeše hned dvě kánoe, o nichž si myslel, že musí každou chvíli spadnout a zrušit mu auto.

„Z Týnce jsem jel ty zatačky třicítkou,“ komentoval to pak s mírnou nadsázkou.

Jako první ale přijeli do Zlenic k hotelu Kormorán Kubíni, kteří hned po postavení stanu začali s grilováním kuřecích řízků a krkovic. Čelili přitom nejen hladovým pohledům smečky psů za plotem u tábořiště, ale i skupince dětí, jimž při fotbalu létal míč v těsné blízkosti grilu. Tedy do té doby, než jim naznačili, aby se přesunuli jinam.

O něco později dorazili Honza s Terezkou vezoucí Vláďu a Lídu; Alena s Pět'ou a psem Olinou, Dráža, PeHu, Irča, Karel J. a Vilda s Natálkou a Štěpánem.

Alena, která se ujala role řidičky Drážina Espace, nám hned barvitě vylíčila, jak je ve Vršovicích, kde si půjčovaly kánoe, nabořil zezadu nějaký Lojza. To jsme koneckonců měli možnost vidět na autě, jehož zadní světlo bylo rozbité.

Zřídili jsme si tábořiště a pak, protože v pátek ještě panovalo hezké slunečné počasí, jsme se přemístili na zahradní posezení u hotelu Kormorán. Zde jsme se osvěžili gambáčem a nasýtli jídlem. To již také, dnes jako poslední, přijeli Tomáš s Lukášem.

Začalo se stmívat a ochlazovat, takže jsme se přesunuli do hospody. Velmi brzy jsme zde začali hrát a to hned na čtyři kytary: Honzovu, Pavlovu, Vláďovu a Tomášovu. Honza se hned vytasil, jak je jeho dobrým zvykem, s několika novými hity - tentokrát od Kabátu. Hymnou této vody se záhy stal Ohroženější druh. Nemenší úspěch zaznamenali Raci v práci s.r.o. a další. Něco jsme popili, dali i pár veselých kalíšků, pokecali, zapěli, a jelikož se nám zde velmi zalíbilo, musel nás velmi sympatický personál vystrnadit ven tím, že nás krátce po jedné hodině začal kasírovat. Zaplatili jsme, dopili a pak se ještě část z nás přesunula k posezení u „stánku“.

Sobota 5. května 2007 (Stříbrná Skalice – Zlenice; 11,0 km): Vstávali jsme docela dlouho, a pak si ještě mnozí z nás zašli na snídani v Kormoránu, kde si pochutnali například na hemenexu, štrúdlu či čerstvých koblíchách. Na fotbal ráno odjel Karel, naopak nás svým příjezdem posílil Míla s Aničkou.

Počasí se dnes zhoršilo, bylo zataženo, ale docela teplo a hlavně bez předpovědi počasí většného deště. Připravili jsme se tedy na dnešní plavbu, již jsme hodlali zahájit o jedenáct

kilometrů výše po proudu - ve Stříbrné Skalici. Předtím nás ale čekal docela dlouhý a složitý přejezd, protože silnice rozhodně nekopírovala tok řeky.

Ve Skalici jsme složili lodě u řeky nedaleko hospůdky [Na Marjance](#) a pak řidiči (Pavel, Vilda, Tomáš, Alena a Honza) vyrazili rychlou jízdou zpět do Zlenic, aby stihli vlak ve 13:40. To se jim nakonec podařilo, takže ve dvě hodiny se vláčkem dopravili opět do Skalice, kde ostatní právě dojídali v [hospodě](#) oběd, při němž si pochutnali na dobrých a levných hotovkách: vrbáčích, svíčkové, koprovice, špenátu a jiných. Řidiči do sebe tedy také rychle hodili jídlo, přičemž Tomáš všem popřál dobrou chuť slovy: „Kěž by se ti to v hubě v hovno proměnilo.“ Po třetí hodině jsme konečně vypluli při složení posádek: Pavel - Kája, Helča - Natálka, Vláďa - Lída, Vilda - Štěpán, Míla - Anička, Alena - PeHu, Honza - Terezka, Tomáš - Péťa, Dráža - Irča a singlující Lukáš s Olinou. Ještě předtím Pavel v krátkém obřadu odemkl velkým zdobeným klíčem řeku a poprosil ji, aby nás ani naše lodě netopila, necvakala nás a byla na nás hodná.

Na tomto místě sice Sázava chvíli svižně tekla, ale jinak jen zvolna proudila mezi jezy. Navíc po dlouhotrvajícím suchu byl stav hladiny jen málo nad limitem sjízdnosti. V této části nám to ale ještě tolik nevadilo, protože po většinu trasy jsme se sráželi, popíjeli Hu-Hu a byla pohoda. Míla též vytáhl fernet, ale kladnou odezvu zaznamenal pouze u Vildy.

Během plavby jsme zdolali tři jezy: [Chocerady](#), [Hvězdonice](#) a [Poddubí](#), ale pro nedostatek vody jsme je museli přetáhnout či skonikovat. Pouze některé plastovky občas něco sklouzly po spádové desce. Pod jezy řeka vždy alespoň trochu tekla, pod Poddubím jsme si dokonce vychutnali krátkou mírnou peřejku.

Asi v půl sedmé jsme dopluli ke Kormoránu, vytáhli lodě na břeh a rychle chvátali se převléct do stanů, protože začalo pršet. Naštěstí i tento déšť neměl dlouhého trvání.

Honza při příjezdu zjistil, že Terezka šlápla dopoledne do psího hovna a botu před vyplutím pečlivě uložila do barelu. Libý odér, který se z něj vyvalil po jeho otevření, měl nepopsatelnou kvalitu. A to měl štěstí, že ho nechtěl otevřít třeba až druhý den, protože by mu v noci asi explodoval.

I večer se naše řady rozšířily, když dorazili: Martin a Dáša s Martínkem (ti ale ještě večer zase odjeli), Pína s Janou (opustili nás druhý den dopoledne), navrátili se Karel J., Hanka F. a kolaři Sally s Marcelkou.

Večer jsme znovu obsadili několik spojených stolů v Kormoránu. Honza, Vláďa a Tomáš hráli na kytary, zpívalo se a povídalo. Někdy kolem půlnoci jsme se pak přesunuli k ohni zažehnutého z odřezků z překližek, jež nám sem dopoledne nechal navozit správce. Byl to odpad z budované přístavby hotelu, ale na ohýnek to bohatě stačilo. Zapalování desek překližky přímo zapalovačem bylo sice trochu neobvyklé, ale nakonec vzplály! Do toho nám za stany neustále hejkal páv, kdoví odkud se tady vzal. Povídalo se, a hodně pozdě došlo i na nějaké hry, jako například Hádání osobností... K ránu se pak na cely našich stanů spustil dlouhý vydatný déšť.

Neděle 6. května 2007 (Poříčí nad Sázavou – Týnec nad Sázavou; 10,9 km): Po probuzení jsme se nasnídali. Někteří opět v Kormoránu, jiní u stanů. Štěpánovi, jehož Vilda musel k jídlu téměř přemlouvát, snědla Olina nepozorovaně jeho snídani. Štěpán z toho pak měl velkou radost.

Pak již jsme ale museli sbalit stany a bagáž, naložit lodě a přejet na start dnešní trasy - k plácku u mostu v Poříčí. Kvůli nepřilíš dobrému počasí - bylo oblačno a po ranním dešti jsme nevěděli, zda během dne se nespustí další - jsme se totiž již v sobotu rozhodli, že nepojedeme dlouhou trasu až ze Zlenic, ale že ji zkrátíme. Padaly i návrhy na ještě radikálnější zkrácení až se začátkem v Nespekách, ale nakonec jsme se shodli, že nejlepší bude vyrazit právě z Poříčí.

Po složení lodí a bagáže v Poříčí pokračovali řidiči (Pavel, Vilda, Míla, Honza, Karel J., Tomáš, Alena, PeHu, Hanka F.), a také již o něco dříve na kola Sally s Marcelkou, do kempu v Týnci, kde postavili stany. Protože jsme ale po vybudování tábořiště někdy v půl druhé zjistili, že vlak jímž jsme se zamýšleli vrátit do Poříčí, odjíždí až někdy v půl čtvrté, strhla se „bitka“ o to, kdo se stihne dříve napít z Karlovy lahve rumu, aby se vyřadil z okruhu možných řidičů návratových aut. Naštěstí ale Alena zjistila, že se do Týnce blíží Kýza s Hankou P., a tak jsme na ně počkali v restauraci v BiSportu, kde jsme lehce poobědvali nějaké ty polévky, saláty atp.

Jako první se najedli Vilda, Míla, Pavel a Honza, se kterými Kýza vyrazil do Poříčí svým autem. Pavel si rozvzpomenul, že kdysi jsme tuto trasu jezdili bezva zkratkou po levém břehu. Když se pak ukázalo, že asi tři kilometry této zkratky vedou po totálně vytlučené cestě mezi poli, Kýza si jen neustále točíc volantem, aby se vyhnul dírák v cestě, potichu mrmlal jadrné komentáře. Naopak Honza se celou cestu chechtal a chválil Pavla za tu jeho úžasnou zkratku. A v okamžiku, kdy se ukázalo být výhodnějším na asi třístametrovém úseku dokonce sjet na pole - byť hezky vyhlazené - tak se Honza málem počůral smíchy. Zbytek řidičů pak dorazil Karlovou Feldou po delší, ale normální, silnici na pravém břehu.

Ostatní členové posádek, kteří zůstali v Poříčí, již byli po obědě v místním restaurantu Homolka a nyní na nás čekali u lodí. Kája, Lída a Vláďa trénovali z dlouhé chvíle v kánoích na vodě.

Stále bylo zataženo, ale docela teplo a hlavně bez deště, takže jsme mohli v pohodě vyplout. Posádky měly obdobné složení jako včera, pouze Hanka F. zaujala pozici háčka v Lukášově lodi a Karel J., který s modrou stavbařskou helmou na hlavě vypadal jak Igráček, jel s Helčou v Tsunami.

Plavba byla opět velmi pohodová a jako včera plná srážček a degustace Hu-Hu. V jednu chvíli nás zastihl krátký deštík, ale naštěstí to byla jen přeháňka. Také tři jezy: [Městečko](#), [Nespeky a Brodce](#) jsme zvládli bez obtíží stažením, skonikování či sklouznutím kánoí.

Jediný incident nás čekal na Brodcích, kde dvojice labuťáků nebezpečně atakovala Tsunami. Zahnala je až dobře mířená rána pádlem od Karla.

Krátce poté jsme připluli do poloprázdného kempu, kde na nás již čekala další návštěva: Klára a Ondra (přijeli jen zapářit) a také Kýza s Hankou P. a Sally s Marcelkou.

Večer jsme se přesunuli do salónku osvědčené nálevny V Náklí. Povečeřeli jsme zde bezvadnou tláču, párky, klobásy a jiné „fast“ delikatesy. No a pak se strhla kytarová pařba při hraní Honzy, Pavla a Tomáše, zpívalo se, tančilo a bylo dobře. Pouze Pavel prohlásil, že na to svoje neladící pádlo (kytaru) hrál naposledy v životě a raději si během večera ještě půjčil Vláďovu. Nakonec jsme vydrželi asi do jedné hodiny, načež jsme se přesunuli k ohni zažehnutého z dříví, jež jsme v kempu dopoledne našli a zajistili. Dopili jsme Hu-Hu, pochutnali si na čabajce od PeHu a povídali asi až do tří hodin...

Pondělí 7. května 2007 (Týnec nad Sázavou – Kamenný Přívoz – Pikovice; 16,3 km):

Ráno nás probudilo sluníčko, které se po dvou dnech opět prodralo zpoza mraků a dnes příjemně hrálo. Byl všední den, takže Karel dovezl z obchodu ke snídani čerstvé rohlíčky, na nichž jsme si mimořádně pochutnali.

Přemítali jsme přitom, kdy vyplujeme, protože čas byl dobrý. Vilda s Mílou pak ale odjeli s auty do Pikovic, a měli se vrátit až v jednu hodinu, tak jsme se rozdělili na dvě skupiny. První vyplula na řeku ve čtvrt na jednu, druhá o hodinu později (Pavel - Kája, Helča - Anička, Vilda - Štěpán a Míla - Natálka).

Jenže první skupina se velmi zdržela již na prvním [jezu v Týnci](#), který pro nedostatek vody nešlo sjíždět. Většina posádek zvolila po stažení kánoí cestu v pravém rameni Sázavy, kde ale bylo mělko, takže zde nemilosrdně dřeli a těžší členové posádek museli několikrát vylézt do

vody, aby mohli postrčit uvízlé lodě. Na vodočtu bylo hanebných 55 cm, což byla asi jen pouhá polovina loňského parádního stavu.

Celý dnešní úsek nás tak čekal doslova slalom mezi kameny, kdy háčci jen neustále volali: „Doleva - doprava - doleva - kámen - pozor kámen - kámen!!!“ ale kupodivu šlo sjet téměř všechny jezy. No ale bylo to obvykle jen jednoduché sklouznutí bez většího adrenalinu. Jen vlastníci laminátek trpěli, když slyšeli jejich drhnutí o kameny. Poznali jsme též jezy v jiné podobě, než jsme je měli možnost vídat dosud. Například při příjezdu k [Brejlovu](#) jsme udiveně sledovali asi metr vysokou hráz, jež čněla nad hladinou řeky. Jindy je koruna jezu přece jen kousek nad na úrovni vody!

I přes nízký stav vody jsme ale dnes zaznamenali hned dvě cvaknutí. Aktéry prvního z nich byli Tomáš s Pétou, kteří se praskli hned u BiSportu na voleji. Pét'a z toho byl trochu v šoku, protože na chvíli zůstal uvězněn pod převrácenou Džousykou.

Obě skupiny se znovu spojily u [Kaňovského jezu](#). Tady Karlovi při chvilkové nepozornosti uplaval zapůjčený BiSportácký „banán“, když jej skonikovával šlajsnou. Naštěstí mu jej zachytili cizí vodáči.

Pokračovali jsme dál peřejnatou částí, ale řeka zde díky nedostatku vody tolik netekla a stále to byl slalom mezi kameny.

Jednu z delších peřejí několik kánoí zdolalo netradičně spojeno v soulod'. Honza pak říkal: „Nejlepší bylo, když jsme najeli na kámen a já byl najednou o půl metru výš než ostatní.“

V peřejce před jezem Lesní přišlo dnešní druhé cvaknutí, jehož obětí se staly Ála a PeHu. Proud vody odnesl po jejich prasknutí kánoi s Álou o kus níž, takže PeHu promrzlou a navíc ještě utahanou po kocovině ze včerejška musela nalodit uprostřed řečiště Helča do Tsunami a odvézt ji pod peřejky.

Po krátké zastávce jsme poté v pohodě sklouzli jazykem posledního [jezu Lesní](#) a o něco později již dopluli do Kamenného Přívozu. Byl všední den, takže byl problém najít hospodu, kde bychom se mohli najíst. U Vemenáče bylo zavěno, takže jsme se zase přeplavili na levý břeh. Pozoruhodným způsobem se to vydařilo singlujícím Karlovi s Honzou, kteří se jen odrazili od břehu a pak se nechali silným větrem dofoukat napříč řekou proti proudu až k Hospodě U Staré pošty, aniž by museli jedinkrát smočit pádlo v řece.

Bylo již po čtvrté hodině, a tak nám bylo jasné, že v pět určitě nedorazíme do Pikovic, abychom zde stačili vrátit půjčené lodě a nechat si převézt do Týnce ty naše. Proto jsme se rozhodli skončit plavbu zde. Pouze Vilda s Mílou pokračovali dál až do Pikovic. Cesta ale byla zdlouhavá, řeka netekla a navíc foukal silný protivítr. Nakonec ale dojeli v pohodě, až na to, že Vilda tradičně nechal dopoledne rozsvícená světla u auta, a tak musel startovat přes kabely z Mílova vozu.

Ostatní mezitím obsadili Hospodu U Staré pošty. Vrchní byl sice naprosto zmatený - no také z té naší grupy kdo by nebyl - ale nakonec jsme si všichni postupně pochutnali na hotovkách: svíčkové, gulášku, rajské a sekané. Když jsme dojeli, moc už jim toho nezbylo.

Mezitím přijeli BiSportáci pro tři své lodě a též pro pět našich plastovek. Dvě laminátky bohužel nechtěli vzít, prý aby je nezničili. Nejdřív na nás zkoušeli trapné výpalné asi patnáct stovek za to, že museli jet z Pikovic do Týnce jinou trasou. Po chvílce dohadování se naštěstí zklidnili a nechali si zaplatit jen za naše lodě.

Udělalí jsme tedy přesun auty, když část z nás odvezli: Petra, jež si přijela pro Terezku, dorazivší Olin a Sally s Marcelkou. Pro ostatní a zbylé dvě laminátky se pak vrátili auty Pavel a Helča.

Jenže Pavlovi začala při přejezdu tak drnčet ráčna, již byly lodě připevněny na střeše, že to připomínalo zvuk rozbrušovačky. Irča, která s ním jela v autě, to nevydržela a začala za jízdy vylézat z okénka, aby ráčnu podržela. Pavel ji nejprve dvakrát umístil zpět na sedačku prudkým přibrzděním a pak přemýšlel, jestli jí má zabít sám nebo má počkat, až se zabije

sama. Mezitím ale dojeli až do Týnce, takže se to vyřešilo samo. Domů mezitím odjeli Sally s Marcelkou a též PeHu, jež odvezla Pét'u k babičce. Naopak přijel na návštěvu Ríša.

Večer jsme si zažehli ohýnek z dříví, jehož jsme nakoupili čtyři kolečka. Helča a Pavel šli do hospody s Ríšou na tláču, ale šéfík jim sdělil, že už bohužel má jen tak na jednu porci. Pak zmizel do kuchyně a za chvíli jim již podával okénkem porce dvě. Jedna měla 35 deka, druhá „jen“ 30. Poseděli, pokecali, pak přišli Honza, Karel a Irča a později ještě Kýza. Kýza, Ríša a Honza se zdrželi déle, ostatní se vrátili k ohni. Zde se mezitím grilovaly pod přístřeškem masové tyčinky, popíjelo pívko donesené z hospody v PET lahvích a povídalo. Později ještě Honza zahrál na kytaru a společnost u ohně vydržela docela dlouho. Protože dost foukal vítr, zalili jsme nakonec oheň raději vodou donesenou v barelu.

Úterý 8. května 2007 (Týnec nad Sázavou – Praha): K ránu se spustil vytrvalý lijavec, ale když jsme se probudili, již zase svítilo sluníčko a bylo hezky, byť trochu vál vítr.

Ála se vnutila do hospůdky V Náklí pod záminkou zakoupení cigaret, ale nakonec šéfíka, jenž zde právě uklízel, přemluvila k tomu, že mrmlajíc: „No to jsem tu ještě nedělal!“ uvařil velkou mísu míchaných vajíček se slaninou. Tuto dobrotu jsme pak kolektivně spořádali u stanů. Opekli jsme si také na znovu zažehnutém ohni buřtíky, dosnídali a pak sbalili a začali odjíždět domů. Sotva jsme opustili kemp spustil se další výživný déšť, což nám ulehčilo odjezd zpět do velkoměsta a pracovního procesu.

Jeszici, Dráža a Vlád'a s Lídou si ještě zajeli na oběd - kachničku - do Nespek.